

תת"ע (באר שבע) 10904-05-22 - מדינת ישראל נ' אחמד אבו קוידר

תת"ע (באר-שבע) 10904-05-22 - מדינת ישראל נ' אחמד אבו קוידרשולם באר-שבע

תת"ע (באר-שבע) 10904-05-22

מדינת ישראל

נגד

אחמד אבו קוידר

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בבאר-שבע

[03.12.2025]

כבוד השופט רועי בראון

החלטה

בפני בקשה להורות על ביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש וזאת בהתאם לסמכותי לפי סעיף 130 לחוק סדר הדין

הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.

1. על פי האמור, ניתן פסק דין בעניינו של הנאשם ביום 28.06.22 בפני כב' הש' בר.
2. בגוף הדוח צוין כי על המבקש להתייבב לדין ביום האמור. העבירה הינה מיום 07.03.22
3. לטענת ב"כ המבקש, מדובר בטעות משרדית שלו עצמו, שכן נרשם ביומנו תאריך שגוי. עוד נטען כי נודע למבקש דבר פסק הדין דרך כניסתו לאיזור המקוון הממשלתי. ב"כ המבקש הוסיף כי מרשו הינו בעל משפחה וכי רכבו חיוני לו ולמשפחתו, וכן כי עשוי להגרם עיוות דין באם לא יבוטל פסק הדין.
4. המאשימה התנגדה לבקשה. לדבריה, מדובר בפסק דין שניתן לפני כשלוש שנים, וכן כי המבקש קיבל זימון כדיון. עוד הוסיפה כי מצפייה במצלמות השוטר מיום קרות האירוע, הרי שנמסר לו מועד הדין ואף קיבל בידו זימון לשימוע. עוד נטען כי בפסיקה נידון עניין ביטול פסק דין בשל טעות משרדית, והדבר לא התקבל ועל כן אין לחדש את ההליך המשפטי.

דיון

בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:

האחד - סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין.

השני - אם יגרם לנאשם עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל (2.10.03), פסקה 8:

יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שעריו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו.... אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18) (להלן - רע"פ סאלם):

אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החרג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה ובהמשך:

כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו.

בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 להב שמואל נ' מדינת ישראל (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 מוסברג עופר נ' מדינת ישראל (30.10.08).

בחנתי את טענותיו של המבקש ולא מצאתי מקום לקבלן. אם אכן נכרכה שגיאה או טעות אדמינסטרטיבית של בא כח המבקש או באי משרדו, הרי שאין בכך כדי להכיר בטענה זו ולהביא לקבלת הבקשה. וכבר נאמר בהקשר זה בעפ"ת 28195-04-25 אלקיעאן נ' מדינת ישראל:

נקבע בפסיקה עניפה כי שכחה, טעות או משרדית אינן מהוות נימוק מספק להצדקת השיהוי ואי עמידה בזמנים שנקבעו בחוק.

עוד לעניין האמור נכתב ברע"פ 9142-01 איטליא נ' מדינת ישראל, הנזכר:

על מנת לשכנע את בית המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק הדין, ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא, משהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי התייצבותו לדיון. שכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום לב, אינה יכולה להצדיק אי הופעה לדיון... דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו.

זאת ועוד. אם אכן קיבל המבקש מן השוטר את הדוח וכן זימון לשימוע, הרי שידע על מועד הדיון, והיה עליו לוודא מה עלה בגורלו ומתי הדיון הקבוע לו בבית המשפט. באחריותו של כל אזרח לוודא את חובותיו ואת המצופה ממנו על פי חוק, ושעה שקיבל המבקש את הדוח לידיו היה עליו לטפל בעניין, להתחקות אחר התאריך שנקבע עבורו ולהתייצב לדיון.

בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא ינתן לו יומו, הרי שכפי שנקבע ברע"פ סאלם שלעיל: על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

טענה כללית כי המבקש כופר בביצוע העבירה אין בה די כדי לבסס טענת עיוות דין הצדיקה ביטול פסק דין (ראו רע"פ 2573/17 גייאר נ' מדינת ישראל (6.9.17)). נראה גם כי פסק הדין שניתן זה מכבר מצוי במתחם ההולם והינו ראוי. לא ניתן כל הסבר מניח את הדעת לשיהוי בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין. המדובר בכמעט שלש שנים מיום קרות העבירה, מדובר חלוף זמן ניכר, ואין בידי בית המשפט לקבל הבקשה.

לענין זה ראה, עפ"ת (מחוזי ב"ש) 11976-02-21, קוקואשווילי נגד משטרת ישראל פניות ואח' (03.03.21), וכן עפ"ת (מחוזי ב"ש) 982-9-21, אלעטאונה נגד משטרת ישראל פניות ואח' (5.10.21).

בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה ולהניע לשווא מחדש את גלגליה של המערכת.

ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 נאווה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט (3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט.

לאור האמור, משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש, משלא לא שוכנעתי כי יגרם לנאשם עיוות דין במידה ולא ינתן לו יומו, משמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיו האישיות של המבקש ולכן לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

נכח גזר הדין, באם המבקש לא פעל להפקדה מידית של הרישיון, נדרש הוא להפקיד לאלתר את רישיונו במזכירות בית המשפט לתעבורה בבאר שבע.

הבקשה נדחת.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשפ"ו, 03 דצמבר 2025, בהעדר הצדדים.